

Людмила Филипова

АНОМАЛИЯ

enthusiast

Людмила Филипова

АНОМАЛИЯ

enthusiast

София, 2022

Люгмила Филипова
Аномалия

© Люгмила Филипова, автор, 2011, 2022
© Небойша Зорич, дизайн на корицата, 2022
© Снимки, личен архив на автора, 2011, 2022
© Фетхи Карадуман, снимка на автора, 2022
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енг пбблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-483-4

Пролог

В края на XVII век Исак Нютон (1643–1727) започва революция в науката. В края на XX век сред учените започва революция в разбирането на Нютон. През последните десетилетия се разкриват десетки тайни ръкописи на учения, пазени по някаква причина от векове по света. Появяват се нови негови теории в областта на теологията, алхимията и почти всички клонове на науката. Открити са и пророчествата, които е описал и над които е работил почти 70 години. И за които разработва цели нови науки. За все повече изследователи на работата на Нютон той е много повече от учен.

Студия върху Нютон от
Стивън Дейвид Снобелен

Познаваме Господ чрез творенията му.
Исак Нютон

Март 1721 г., Лондон

Той спря на каменния бряг на Темза. На самия ръб. Загледа се в мътната вода, бълбукаща между калните върхове на обувките му, и прошепна: „Мисълта, тя е всичко! Претворява, създава или убива... Винаги има избор!“

Обърна се и забърза нагоре по ветровития хълм. Беше мразовит ден. От онези, които хапят с легени зъби. С всяка следваща крачка той виждаше как мъглата се разсейва и от нея изплува куполът на катедралата „Сейнт Пол“. Величествената сграда му внушаваше респект с монументалните си размери и съвършенството си. Изкачи стълбите, мина покрай античните колони, наредени по двойки, и се ослуша пред затворените порти.

Нищо. „Сигурно ме чакат“, помисли си мъжът. Оглежда се. От хълма Лъдгейт се виждаха хилядите прозорци, които блесваха един след друг и осветяваха Лондон по зрещ.

Почука и пак се ослуша. Бяха насрочили срещата по смрачаване, за да спазят секретността на извънредния събор. Той сам го свика, като използва високопоставената си позиция на магистър на Монетния двор¹ и почетното си членство в Розенкройцеровия орден². Дори епископът прие да

¹ Една от най-важните длъжности в британското правителство.

² Вярването на розенкройцерите, че са специално избрани заради способността си да общуват с ангели и духове, намира своя отзвук в пророческите разработки на Нютон. Розенкройцерите твърдели още, че притежават способността за вечен живот посредством употребата на еликсир на живота, както и умениято да произвеждат неограничени количества злато с помощта на философския камък, който твърдят, че притежават. Исак Нютон проявявал интерес не само към техните ал-

предостави катедралата за срещата и лично да присъства.

Придаде си строг вид и отвори портата. Пламъците на свещите се разбяха в тишината. В гъното на залата бяха насядали гвайсетина силуети, чиито погледи се впиха в него. Пулсът му се учести, но той си наложи да продължи към тях и да изглежда възможно най-уверен. Свали си шапката и се поклони. Меката светлина изпълни гългите му носовели къбрици. Щом стигна достатъчно близо, за да разпознае лицата им, той видя сред събралите се висши духовници от цялата Англиканска църква³, включително управляващи архиепископи и самия епископ.

В този миг един от младите духовници на катедралата пъргаво се завтече към новопристигналия.

– Сър Нютон, вие дойдохте! За нас е чест!... Изключителна! – занарежда той. – Нека ви сваля палтото.

– Ще остана с него... благодаря! – възрази ученият и продължи напред.

Настъбралите се станаха, за да го поздравят. Епископът му посочи мълчаливо място близо до своето. Сър Нютон се настани внимателно и уви краката си в палтото.

Епископът застана пред олтара и обяви началото на събора. Погледите отново се впиха с очакване в новодошлия. Трябваше да е готов и за битка. Всички тези духовни величия се бяха вкочили в амбициите си да пазят местата си, да растат в църковната йерархия и едва ли биха рискували кариерата си заради твърденията на някакъв учен. Трябваше да ги убеди в достоверността на тайната, която най-сетне бе разчел в пророчествата, записани в Завета.

химически занимания, но и към вярата им в съществуването на просветени хора, способни да вникват в тайните на природата, на физическата вселена и на духовния свят.

³ Официалната християнска институция в Англия и рогоначалник на световното Англиканско съобщество. Англиканската църква богословски стои между римокатолицизма и протестантството. С времето Църквата на Англия попада под властта на папата. Докато кралят не влиза в спор с папа Климент VII през 1534 г. и решава да застане начело на Английската църква и да я отдели от Ватикана.

– Шейсет и три години вече разчитам закодираните послания в текстовете на отците на Църквата – започна Исак Нютон. – Имам фундаментална вяра в Завета и Божието слово, написано от вдъхновените Му, но вярвам, че само избраните могат да прозрат скритите послания в него. Изучавах пророчествата на Библията всеки ден, докато найсетне ги сведох до конкретни дати, места и събития. Така открих тайната за Второто пришествие и фаталната грешка, която всички сме допусkali...

Но щом изрече тези думи, в залата се разшумя. Заскърцаха столове, чуваше се негодувание. Възрастен архиепископ стана и викна:

– Вините ни в грешка?! Та това е скандално!

– Изслушайте ме... В *Книгата на Даниил*⁴, която днес често пренебрегвате, се намира ключът към всички библейски пророчества. Отхвърлянето или неразбирането на неговите видения означава отхвърляне и на християнската религия⁵! Аз преизчислих предсказанията му чрез научните си разработки и открих редица неточности в досегашните тълкувания на Завета... Да, апостол Петър е предсказал разрушаването на вещественния свят с огън и възобновяването му в *нов, по-висок вид*. Но се опасявам, че в предсказанията на пророците никъде не се посочва, че този нов вид ще е човешкият... Нито Господният.

– Но какво намеквате... Какъв вид? – ядоса се епископът.

– Ваше Преосвещенство, извърших алгоритмично коригиране на допусканияте грешки в библейските тълкувания и разчетох в Заветните пророчества, че Второ пришествие ще има, но то няма да е на онзи, когото всички вие зовете и чакате – Нютон замълча, а насъбралиите се закръстиха тела с пръсти и зашептяха: „О, Христе!“

– Но това е скандално! – възронтыха архиепископите. –

⁴ Книгата на пророк Даниил, която е написана на еврейски и арамейски език, спада към пророческите книги в Библията (Стария завет), а според традицията на юдаизма се числи към историческите книги.

⁵ Из библейските тълкувания на Исак Нютон.

Позицията не ви дава право да хулите Божието провидение!

– Тишина! – провикна се епископът. Обърна се към сър Нютон и добави строго: – Искам от вас обяснение с какво право си позволявате да клеветите Църквата!

Погледът на учения се плъзна по лицата на духовниците. В очите им се четеше гняв, неразбиране, недоумение. Той стана от мястото си, отиде при епископа и му връчи свитък от страници, изписани с мастило.

– Ето тук... Тук е записано всичко, което трябва да знаете. Десетилетия усърдно разчитах и преизчислявах пророчествата на свети Йоан и Даниил и най-сетне ги разкодирах!

През последните години ученият наистина се бе посветил на библейските тайни. До такава степен им се отдаде, че дори напусна Кеймбриджкия университет и се канеше да се откаже и от политическия живот в името на свещеното си дело. Защото вярваше, че е избран.

Епископът взе хартиеното руло и се зачете. Разлистваше по няколко страници и пак се вторачваше в буквите. Изведнъж лицето му започна да почервява. В залата настъпи тишина. Той вдигна кръвясал поглед към учения и заяви:

– Но как смеете!... Твърденията ви са богохулство, сър Нютон!

– Не, това не е богохулство, а наука за разчитане на Божиите послания. Досега никои от вас не се е опитал да изчисли и декодира Заветните пророчества по научен път, а свети Йоан е казал за тях: *Тук е мъдростта. Който има ум, нека пресметне...*⁶ – обясни ученият. – Аз пресметнах и открих тайната им, а вие трябва да я кажете на хората, за да знаят истината. Да се подготвят за нея. Този ръкопис трябва да стигне и до папата, защото свети Йоан е прорекъл, че Пришествието ще започне от Рим.

– Нима очаквате да приема думите ви на сериозно?! Да отрече *спасителното Пришествие на Исус*, в което християните вярват от векове? – недоумяваше епископът.

---

⁶ Откровение на св. Йоан, 13:18.

– Спасението няма нищо общо с християните! Държете в ръцете си библейската тайна, на която посветих живота си и която ще покаже пътя на бъдещите хора. Ако обаче не я споделите с тях, *вие* ще отпречете спасението им!

– О, сега ме и обиждате?! Ще се оплача на кралицата!

– Както желаете! Аз сам ще намеря начин да предупредя папата и да му предам ръкописа си, преди *ангелът да снесе седемте печата от Книгата на Живота, за да дойде краят на света.*⁷

– Англиканската църква едва е извоювала независимостта си от Римокатолическата църква през хиляда петстотин осемдесет и първа година, а вие искате заради някакви пророчества пак да засилите апетитите на Ватикана към териториите ни?

– Ни най-малко! Но според пророчеството на свети Йоан Пришествието и Царството на новия вид ще започнат от Рим – отвърна Нютон. – Тук не става въпрос за църковни и политически въпроси, а за хуманен жест, който един ден ще спаси света.

– Малко ли са ви проблемите с хората от настоящето, че трябва да мислим и за онези от бъдещето?

– Ако знаем тайната, която може да ги спаси, да! Нима ще ги оставите да живеят в заблуда?

– Как смеете, сър?!

– Отричането на науката и Божието слово е вашият най-голям грях... Хората ви слушат и следват, гайте им шанс да...

– Замълчете! Няма да допусна гумите ви да станат публично достойние! Шарлатанските ви твърдения могат да унищожат Църквата като институция! Как въобще твърдите, че говорите с Божиите слова?!

– Аз съм от избраните, които могат да съзрат Божествената искра и да разчетат Божията повеля! Ако има Бог, той говори на езика на физиката, математиката и музиката, с които ни е създал и които аз разчитам. И най-малко

---

⁷ Откровение на св. Йоан.

говори на вашия духовен език! Думите ми ще стигнат до хората! – зарече се ученият.

Погледът на епископа просветна в полумрака и той се усмихна лукаво.

– Обзалагате ли се? Да видим тогава Църквата ли ще надгее или магиите ви! – закани се той и се отправи към странична врата на залата, едва забележима в гървената тапицерия.

* * *

На 31 март 1727 г. Исак Нютон умира при неизяснени обстоятелства. Предполага се, че смъртта му е причинена от отравяне.

1

Януари 2012 г., Рим

Питър Мейн шофираше с бясна скорост по магистралата край Рим. Други коли повече не срещна по пътя си – нижеха се само танкове и военни камиони. Изтребителите фучаха и разсичаха облачното небе. Светът се готвеше за война, а все още дори не бе назовал врага си.

Питър премина по високия мост над гората и паркира пред необитаемия дворец на фамилия Киджи в Арчия.

Излезе от автомобила си и се огледа. Небето бе мрачно, улицата пуста. Вятърът събираше хартии и боклук и ги въртеше във фунии. Питър закрачи към страничния вход на двореца, както му бе написал анонимният. Натисна бравата и отвори. Озърна се плахо. Ами ако бе капан?

Думите обаче, изписали се на монитора му преди час, не излизаха от ума му.

Аз съм убиецът. Аз съм убиецът.

Мейн протегна ръка и напипа копчето за осветлението. Натисна го. Нищо. Дори не изщрака. Той забърза през вътрешния двор към вратата за подземието.

Отвори я и пак опита да включи осветлението. Нищо. Питър реши, че токът в двореца навярно е спрял. Стисна парапета и заслужи в мрака.

Някъде долу просветваше синкава светлина. Удари го парлив гъх на изгорели жици и нещо като етилов етер⁸. Легени

⁸ Етиловият етер е разтворител на органични вещества, а в медицина се използва за наркоза и като съставна част на някои лекарства. Слабо разтворим е във вода, но в лабораторни условия от него се извличат органични вещества. Използва се и за прекристализация.

тръпки пронизаха тялото му и едва сега той допусна, че онзи, който бе писал някак по монитора му, може би е казал истината. Запуши нос с пуловера си и прогължи по стълбите.

От дни нямаше новини от Даниел. Сякаш бе потънала вгън земя. Бе изгубила всякакво доверие в него. Заслужаваше го. Но по времето, когато планираха проекта *Нютон*, никои не можеше да предполага, че ще се стигне готук.

Трябва да дойдеш... Врълхлетяха го отново гумите на анонимния. Муризмата стана по-остра. Питър Мейн опипваше стълбите с подметките си и прескачаше по две наведнъж.

Внезапно долови бръмчене, сякаш около него летяха насекоми. Едно впи жило в бузата му, но той го размаза с ръка.

Вече бе сигурен. В Департамента са знаели, че нещо не е наред, но не са го предупредили. По тялото му изби пот. Той слезе в подземния етаж и видя мигащо сияние в гръното на коридора. Втурна се натам, като се молеше Даниел да е жива. Оказа се по-силна, отколкото бе очаквал... А само да знаеше истината! Мейн спря и помисли. От Департамента не биха му позволили да ѝ я разкрие. Не и докато не приключат проекта *Етернеум*. Не ги вълнуваше дори това, че в последните месеци всичко бе излязло от контрол. Че животът на Даниел беше в опасност!

Стигна вратата, под която светеше, и се послуша. Долавяше единствено бръмченето на хвъркатите и електрическото пращане. Натисна бравата, но тя се оказа заключена. Тогава Питър се засили и разби вратата.

Гледката го вцепени. Помещението бе изпълнено със синкава мараня, прорязвана от електрически импулси, приличащи на дири от комети. Беше пълно с пчели, които крължаха като в транс. Мейн влезе предпазливо. Мястото приличаше на лаборатория за дешифриране на документи, пълно бе с компютри, скенери, лазери и разпръснати ръкописи. Мониторите бяха включени, но не излъчваха друго освен синкаво сияние, просветващо в различни нюанси, но с повтарящ се ритъм. Ритъмът бе в синхрон със седемте

метални звука, които се долавяха от компютрите. Изведнъж в една от страничните зали той забеляза Даниел да лежи на пода. Беше паднала до бюро със сияещ монитор, а около тялото ѝ се виеха електрически езици и синкава мараля. Обърна я бързо към себе си. Не помръдваше. Дългите ѝ къдрици с цвят на бледо розе падаха по лицето и раменете ѝ. Кожата ѝ бе по-бяла отвсякога и дори луничките едва личаха. Слабото ѝ тяло изглеждаше безжизнено. Питър долепи ухо до гърдите ѝ – сърцето сякаш не биеше, но на китката ѝ долови слаб пулс. Изумително...

2

*Няколко седмици по-рано
20.12.2011 г., Рим*

Таксито спря на адреса, който Даниел посочи: *Одескалки, Пицца дей Санти Апостоли*. Тя надникна през стъклото на колата и огледа площада. Бе пуст и застина в тишина. Огромният ренесансов дворец⁹, принадлежал някога на фамилията Киджи¹⁰, бе обял в лунна светлина, придаваща му платинен оттенък.

Нетърпелива, тя погледна към входа. Флавио ù бе обещал да я чака тук. *Принц Флавио Киджи*, повтори името му наум и се замисли, че той е кръстен на галечния си прагядо кардинал Флавио Киджи, племенник на папа Александър VII. Днес Киджи не притежаваха внушителната сграда, но младият принц ù бе доверил, че често отсядал тук в апартамент, отстъпен на семейството му. Иначе живеел с родителите си в замъка *Фузано*, разположен на няколко километра от Рим.

Даниел отново огледа улицата и пасажа към вътрешния двор. От принца нямаше и следа. Само двете мраморни статуи на входа я наблюдаваха нямо.

– Това ли е адресът, който търсите? – попита шофьорът.

– Това трябва да е... Благодаря... Мога ли да почакам в колата ви няколко минути?

⁹ През 1664 г. бил закупен от кардинал Флавио Киджи, племенник на папа Александър VII. След около половин век фамилията продава двореца..

¹⁰ Фамилията Киджи бележи началото си през 1027 г. От нея произлизат четирима папи, редица кардинали, видни банкери и меценати; построила е много дворци, замъци, църкви и паркове; подкрепяла е най-известните творци в Италия и се свързва с историята на Европа и Русия. Последните наследници на фамилията са 81-годишният принц Марио Киджи и синът му принц Флавио.

– Е, разбира се, апаратът работи!

Даниел надникна към брояча и пребледня. Сметката бе вече трийсет и пет евро. Жената пригърпа палтото си и притеснено покри с него голите си крака. Написа съобщение до Флавио на мобилния си телефон: *Долу съм. Чакам те.*

После извади огледалце от чантата си и погледна лицето си. Нанесе бронзова гама на клепачите и сините ѝ очи се откروه. Подчерта бадемовата им форма с молив и повтори с гланц устните си. Отметна назад кърдрици с цвят на розе, пристегна корсета около фината си талия и пръсна в деколтето си „Коко Шанел“. От години не се бе старала толкова да изглежда добре.

Шофьорът я погледна в огледалото и похотливо се усмихна. Даниел си даде сметка за нелепия си вид. На главата ѝ стърчеше пауново перо. По бузите ѝ руменееше силен руж, а облеклото ѝ се състоеше от смокинг, твърде къси панталонки и мрежест чорапогащник. Беше се постарала да заприлича на Никол Кидман от филма „Мулен руж“, както я посъветва Флавио, заради коледното парти, на което щеше да го придружава.

Той ѝ обясни, че то ще е в този стил и всички трябвало да са облечени като герои от филма.

Принцът дори я изпрати до специален магазин за костюми, без да си даде сметка, че проклетите одежди там бяха скъпи. Даниел не разполагаше с неговите възможности, но купи няколко аксесоара, за да не го разочарова. Тя стисна очи при мисълта, че с парите можеше да плати поредния преглед на сестра си. След развода си с Питър Мейн преди няколко месеца на нея ѝ ставаше все по-трудно да се справя сама със сметките. С него нещата и без това не вървяха, но след като Даниел откри, че я маме и с любовница, решението да се разделят стана наложително. Тя бе толкова разстроена от предателството му, че дори отказа да приеме от него издръжка. Гордостта ѝ бе по-силна от страха от мизерията.

Даниел погледна отново към входа, Флавио още не се появяваше. Тя включи дисплея на мобилния си телефон, но и там нямаше знак нито за обаждане, нито за съобщение...

„Сама съм си виновна!“, помисли си. Още по време на първите им срещи трябваше да осъзнае, че принцът не бе за нея. Вместо това обаче въображението ѝ рисуваше красиви фантазии за романтична връзка между двамата. Сякаш така Даниел бе запълвала празнотата в живота си и оправдавала всяко пренебрежение и грешка от страна на Флавио. Бе предпочела да повярва в приказката, която принцът сътвори за нея в началото и която тя всеки ден копнееше да се повтори, вместо да се вторачва в реалността.

И така, ето я пак тук в очакване да ѝ се случи нещо красиво и различно. В очакване принцът, в когото се бе влюбила, да се превърне отново в мъжа от първата им среща. Ето я, чака като глупачка и дори тя идва да го вземе вместо той нея! При това облечена като проститутка!

Даниел пак хвърли поглед към брояча. Сметката нарастваше, а тя имаше в портмонето си пари точно колкото да плати. Подаде банкнотите на шофьора и излезе. Тръгна към портала.

Токчетата ѝ кънтяха по наветата на пустата улица. Нощните фенери се оглеждаха в локвите с портокалови оттенъци.

Декемврийският студ бързо скова голите ѝ крака. Даниел стигна до пасажа към вътрешната градина на двореца и надникна вътре. Надяваше се Флавио да я чака там, но от него нямаше и следа. Група пияни младежи се загадоха от тъгла. Огледаха Даниел и започнаха да се побутват и смеят. Лицето ѝ пламна. Загърна се още по-плътено в палтото и изгърпа перото от косата си. Скри се в сянката на свода, но не посмя да влезе. Краката я заболяха от студ и Даниел се опита да ги стопли, като потропваше. Най-сетне се престраши и набра номера на Флавио.

Изключен! Изтръпна. Нямаше връзка с него! Набра го отново, но чу същия сигнал. Но как така изключен?! Нима можеше да я излъже дни преди Коледа?! След като я накара да се

облече в този глупав костюм! Толкова безчувствен ли беше?... Или просто бе разбрал онова, което тя не смееше да признае – връзката им бе обречена.

Даниел се послуша с надежда за някакви стъпки. Нищо. Погледна часовника на телефона си и установи, че е чакала четирийсет минути! Позвъни отново, но нямаше сигнал.

Какво унижение! Стугът я пронизваше до кости...

Пристъпи още няколко пъти на място и смазана погледна замръзналите жълти облаци около лампите. Стъпалата ѝ бяха изтръпнали, ръцете ѝ – скрити в джобовете, очите ѝ – невиждащи. Нямаше пари за такси, затова трябваше да извърви пеша двата километра до вкъщи – и то с най-хубавите си ботуши, пазени за специални случаи.

Но когато нямаше избор, по-лесно бе да приеме неизбежното. Изведнъж телефонът ѝ иззвъня. Беше получила есемес. Даниел извади апарата нетърпелива. Съобщението обаче не бе от Флавио, а от неизвестен изпращач и гласеше: *newton е открил, че в природата има повече доказателства за избор отколкото за slu4ainost.*

„Какъв Нютон, по дяволите!“, ядоса се Даниел. Та тя умираше от стуг. Тъпи реклами! Изтри съобщението и прогължи. Високите токчета ѝ причиняваха все по-силна болка. Но в този миг болката притъпяваше гнева и тъгата ѝ.

„Отбягва ме“, мислеше си Даниел, докато се опитваше да пази равновесие по неравния тротоар. Разбира се! Какво бе тя за него освен куп проблеми? Последното, което един мъж търси! Може би още щом я погледнеше, виждаше обидата и неумело прикрития ѝ укор, че я нарани за пореден път. Кой мъж би търпял това? Особено принц. Той никога не се питаше къде е сгрешил, само избягваше упреците и гнева ѝ. Трябваше да го приеме такъв или да го забрави. Доскоро си мислеше, че си струва, но днес най-сетне разбра, че Флавио не гържи на нея. Повече нямаше да чака. За него е била само поредното забавление.

„Чудно нещо са мъжете – прогължаваше да си мисли Даниел. – Появяват се в живота ти, упорито отхвърлят преду-

бежженията ти, борят се срещу тях и ги изравняват със земята. А после на тяхно място настояват да посадят нови илюзии. В началото жената се съпротивлява, защото знае, че от загубата им боли. Но после ги приема. Вярва. Отново. И илюзиите покълват и започват да искат да бъдат поливани, за да растат. За да не изсъхнат. И жената ги полива всеки ден. Но за мъжа поливането често се превръща в досадна отговорност. И един ден пренебрегваната илюзия умира. Докато най-сетне всичко рухва.“

Когато видя дома си, Даниел вече не усещаше нито студа, нито нозете си. Бавно изкачи стълбите до третия етаж и опита да влезе безшумно в апартамента. Бравата изскърца и тя ѝ се ядоса. Събу си ботушите и затвори клепачи, сякаш бе свалила тонове броня от тялото си.

Доближи на пръсти вратата в гръното на коридора и я откряна. Лъч светлина нахлу и освети легло с пухена завивка. В него спеше момиче на около деветнайсет години. Късат ѝ кестенява коса бе залепнала за челото, а бузите ѝ руменееха в прасковено. Даниел се приближи, гръпна завивката до раменете на момичето и го презърна. Едва сега на лицето ѝ трепна усмивка. Но щом излезе от стаята на сестра си Ерин, усмивката отново угасна.

Облегна се на стената в коридора. Апартаментът ѝ се стори по-голям, отколкото го бе оставила. Непознат дори. Непознат бе и животът ѝ в него. И ако не беше сестра ѝ в съседната стая, Даниел щеше да реши, че е сбъркала жилището...

Телефонът ѝ иззвъня и тя подскочи. Хукна към банята да отговори, защото помисли, че принцът най-сетне я търси. Но когато погледна дисплея, побесня. Беше Питър.

– Какво искаш?

– Къде ходиш посред нощ?... Ерин ми писа във фейсбук, че те няма. Тревожеше се!

– Вече не е твоя работа! Разведени сме, Питър – отвърна му тя и затвори. Подпря се на мивката и заплака.

Само се бе опитала да живее. Отново. Но крахът на кратката ѝ авантюра я бе изкарал напълно от рамките, в които едва се бе събрала. И сега пак се разпиляваше. Трябваше да стори нещо, за да спре да мисли за него... За себе си с него...

Отиде в стаята си и седна пред компютъра. Реши да пробва начина за оцеляване на сестра си: сама с монитора. Ерин бе по-малка с тринайсет години. Бе умно, но затворено момиче. След катастрофата, в която починаха родителите им, сестра ѝ отказа да се движи и говори. Постепенно мускулите ѝ атрофираха и тя се превърна в инвалид. Без физическа причина. След години се съживи, но в странна форма – в своя интернет профил. И макар да остана ням инвалид в реалността, Ерин заживя в социалните мрежи. Там тя бе онава, което не можеше да бъде в реалността. А компютърът сякаш стана част от тялото ѝ.

Даниел реши, че може би интернет ще помогне и на нея да се почувства по-малко самотна.

Влезе във фейсбук, но не се сдържа и първото, което стори, бе да отвори профила на Флавио – навик, с който от месеци започваше денят ѝ. Осъзна колко е глупаво, но си внуши, че го прави, за да разбере дали пък не му се бе случило нещо. Провери последния му пост. Три часа по-рано бе качил снимките си от някакво парти и изобщо не изглеждаше да му се е случило каквото и да било. В очите на Даниел заблестяха сълзи и се търкулнаха по бузите ѝ. Тя ги изтри, но потекоха нови. Вече не можеше да ги спре.

В този момент на стената на принца се изписаха думи:
какво тече от очите ти.

Даниел прочете учудена поста. Изненада я текстът и че бе анонимен. Тук, във фейсбук, всеки имаше лице – дори и да бе фалшиво, измислено, дори и да бе картинка или само очертан силует. Но пред този пост нямаше нищо. Само празно петно.

След миг от петното пак се появиха букви. Този път бяха:
спри ги те болят.

Любмила Филипова
Аномалия

Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Небойша Зорич*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

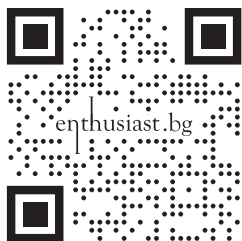
Българска. Второ преработено издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 33
ISBN 978-619-164-483-4

Издава
e|nthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

„Аномалия“ е роман, вдъхновен от реални събития и хора, променили света ни, и легенда, ревностно пазена от десетвековна фамилия, белязала историята на Европа и Ватикана. Разгърсващ разказ с неочаквани обрати за парадоксите на живота и реалността, които обитаваме. За значението на любовта, същността ни и силата на мисълта. За последиците от амбициите на хората да бъдат богове и за тайната на пророчество, вълнувало хората от 2000 години – водело религии и велики учени.

През 1721 г. Исак Нютон предупреждава за фатална грешка в тълкуването на Завета.

През 1997 г. професор от Кеймбридж предвижда неочакван обрат в глобалната мрежа. Проектът на Пентагона АРПАНЕТ, превърнал се в интернет, достига революционен бум на потребление. А десет години по-късно институцията инвестира милиарди, за да създаде следващото виртуално ниво.

Коледата на 2011 г. Светът чака края си. Ватиканът – Второто пришествие. Пентагонът – аномалията. Една жена – Даниел Уокър – трябва да разчете най-пазения ръкопис на Нютон, докато копнее за любовта на младия принц Флавио Киджи. Задачата ѝ е усложнена заради мистериозния Айн, който я преследва сякаш през всяко електронно устройство.

Последният ден на 2011 г. – принц Флавио изчезва. А той е единственият, който може да открие дълго търсените страници от ръкописа, в който е отговорът на една от най-големите загадки. По целия свят започват да се случват необясними явления и бедствия. Човечеството се оказва на прага на война, в която врагът няма лице. Най-страшните пророчества се сбъдват заради най-големите човешки амбиции. Докато всички парченца от пъзела се подреждат в неочакван финал. А последиците са все още в нашите ръце и в мислите ни.

Цена: 22 лв./11.25 €

www.enthusiast.bg